

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. [Sentència](#) de 25 de març de 2026, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual s'estima, per majoria, el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 diputats i diputades dels grups parlamentaris Socialista, Sumar i Mixt del Congrés dels Diputats **contra diversos preceptes del Decret Llei 5/2024 del Govern de les Illes Balears en considerar que l'errada humana a l'hora de procedir a la votació de la convalidació d'aquest no és un supòsit d'extraordinària i urgent necessitat, que és el requisit essencial que habilita els executius per aprovar decrets llei.**

El Ple del Tribunal Constitucional estima, per majoria, el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 diputats i diputades dels grups parlamentaris Socialista, Sumar i Mixt del Congrés dels Diputats contra l'article 7, apartats 1, 2, 3 i 5, i contra la disposició derogatòria única, lletra d), del Decret Llei 5/2024, de 13 de desembre, del Govern de les Illes Balears, pel qual es modifiquen diverses normes de l'ordenament jurídic de les Illes Balears en matèria d'espais naturals, foment, agricultura, educació, ocupació pública, turisme, urbanisme i habitatge.

Cal assenyalar que els preceptes recorreguts ja han estat derogats i modificats per altres, per la qual cosa el recurs d'inconstitucionalitat perd la seva raó de ser quant a la part substantiva, ja que el recurs, pel que fa al fons i contingut dels preceptes impugnats, ha estat resolt per pèrdua sobrevinguda del seu objecte com a conseqüència d'haver estat substituïts per la Llei del Parlament Balear 4/2025, de 16 de juliol, d'actuacions urgents destinades a l'obtenció de sòl mitjançant projectes residencials estratègics a les Illes Balears.

Per això, la resolució del recurs d'inconstitucionalitat queda circumscrita a l'examen del compliment dels límits formals i materials que l'article 86 de la Constitució espanyola estableix per als decrets llei.

Concretament, la sentència avalua si els motius adduïts pel Govern balear per aprovar el decret llei impugnat s'ajusten al pressupòsit habilitant per adoptar decrets llei, consistent en l'existència d'una situació d'extraordinària i urgent necessitat.

Tant en el preàmbul del Decret Llei 5/2024 com durant el debat parlamentari de convalidació es va justificar aquesta situació en la necessitat de corregir una «errada humana, pública i notòria» produïda durant la votació de la Llei 7/2024, de 11 de desembre, de mesures urgents de simplificació i racionalització administratives de les administracions públiques de les Illes Balears.

A parer del Govern balear, aquesta errada humana en el moment de la votació no reflectia la veritable voluntat de la majoria parlamentària i, en cas de no corregir-se de manera immediata, podia produir efectes contraris a l'interès general i al principi de seguretat jurídica.

El Tribunal Constitucional considera que els arguments esgrimits pel Govern balear no poden considerar-se com una situació d'extraordinària i urgent necessitat, d'acord amb els arguments jurídics següents:

- En primer lloc, la sentència rebutja que pugui identificar-se amb aquesta situació el que constitueix clarament un desacord del Govern balear amb el resultat de la votació d'una llei.
- En segon lloc, perquè, en haver-se produït l'errada en el procediment de votació de la convalidació del decret llei, correspon al Parlament balear arbitrar les fórmules i mecanismes per donar solució al problema, a través del procediment d'urgència o de l'aprovació d'una llei pel procediment de lectura única.
- En tercer i últim lloc, també desestima l'argument relatiu a la vulneració del principi de seguretat jurídica, atès que considera que el Govern balear parteix d'un concepte erroni d'aquest principi de l'article 9.3 de la Constitució, ja que les disposicions de la Llei 7/2024 que el decret llei va derogar eren certes i previsibles, i el fet d'afectar potencialment un nombre elevat de ciutadans i ciutadanes no perjudica «per se» la seguretat jurídica de la norma.

En conclusió, el Tribunal Constitucional estima el recurs d'inconstitucionalitat i, en conseqüència, deroga els preceptes impugnats per no haver concorregut el pressupòsit que habilita l'executiu per aprovar decrets llei, consistent en l'existència d'una situació d'extraordinària i urgent necessitat.

En no apreciar-se aquest pressupòsit essencial, s'estima, per majoria, el recurs d'inconstitucionalitat objecte d'aquesta sentència.

La sentència no va ser aprovada per unanimitat; van formular vot particular concurrent el magistrat Enrique Arnaldo Alcubilla i vot particular discrepant el magistrat José María Macías Castaño.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

2. [Sentència 212/2026](#), de 24 de febrer, de la Secció Sisena (de protecció de drets fonamentals) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual es desestima el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal del senyor Lucas contra l'acord del Consell General del Poder Judicial relatiu a l'exclusió del candidat (recurrent), que va ingressar a la carrera judicial pel quart torn, per al seu nomenament com a magistrat de la Sala Tercera, pel torn d'advocats i altres juristes de reconeguda competència, en **no apreciar-se vulneració del dret fonamental a la tutela judicial efectiva ni del dret fonamental d'accés a la funció pública en igualtat**. Així mateix, interpreta el concepte i contingut de la situació administrativa de serveis especials.

La Secció Sisena (protecció de drets fonamentals) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem desestima el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal del senyor Lucas contra l'acord de 29 de gener de 2025 del Ple del Consell General del Poder Judicial, que va desestimar el recurs d'alçada interposat contra l'acord de la Comissió Qualificadora de 12 de desembre de 2023, pel qual es van elevar les ternes per cobrir les places vacants del Tribunal Suprem pel torn de juristes de reconegut prestigi.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Ple del Consell General del Poder Judicial va adoptar un acord el 29 de gener de 2025 pel qual va desestimar el recurs d'alçada interposat pel senyor Lucas contra l'acord adoptat per la Comissió Qualificadora de 12 de desembre de 2023, pel qual es van elevar al Ple del Consell General del Poder Judicial les ternes per cobrir les vacants de magistrats/ades del Tribunal Suprem pel torn d'advocats i altres juristes de reconeguda competència, atès que es va excloure la candidatura de l'interessat per a la provisió de les dues places de magistrats/ades de la Sala Tercera del Tribunal Suprem.

La Comissió Qualificadora havia considerat que el candidat —ara demandant— era magistrat que va ingressar a la carrera judicial el 20 de desembre de 2019 pel torn de juristes de reconeguda competència i que va passar a la situació

administrativa de serveis especials el 3 de desembre de 2024, com a conseqüència del seu nomenament com a lletrat del Tribunal Constitucional, situació en la qual roman actualment en haver estat exclòs de la participació en el procés per a l'elecció de dos magistrats/ades de la Sala Tercera del Tribunal Suprem.

La raó jurídica esgrimida per l'acte impugnat és que la situació administrativa de serveis especials li impedeix poder concursar i, en conseqüència, accedir al Tribunal Suprem a través de la via de juristes.

A aquests efectes, el Ple del CGPJ argumenta que, a diferència dels membres de la carrera judicial que es troben en situació administrativa d'excedència, als quals se'ls ha reconegut el dret a poder participar en els processos selectius per cobrir places entre advocats i altres juristes de reconeguda competència (article 343 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial) —comunament denominat cinquè torn—, recordant a aquest efecte la STS de la Sala Tercera de 17 de maig de 2011, no és possible aplicar la mateixa conseqüència als qui es trobin en situació de serveis especials.

Així mateix, l'acord impugnat aclareix que les situacions administratives de servei actiu i de serveis especials es consideren anàlogues, permetent-se als membres de la carrera judicial que es trobin en alguna d'aquestes situacions accedir a les convocatòries de places de magistrats/ades del Tribunal Suprem, amb l'excepció de l'accés a través de l'anomenat "cinquè torn".

- Davant l'acord del Consell General del Poder Judicial, la representació processal del senyor Lucas va interposar recurs contenciós administratiu per la via excepcional de protecció de drets fonamentals, en entendre que s'havien vulnerat els drets fonamentals a la tutela judicial efectiva i a l'accés als càrrecs públics en igualtat de condicions, que va ser substanciat davant la Secció especial Sisena de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, reservada per resoldre els recursos presentats per aquesta via.

La Secció Sisena de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant la sentència de 24 de febrer de 2026, va desestimar el recurs contenciós administratiu presentat pel procediment especial de protecció de drets fonamentals, basant-se en els fonaments de dret següents:

- En primer lloc, i després d'analitzar l'article 343 de la Llei orgànica del poder judicial i, especialment, la sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem de 17 de maig de 2011, arriba a la conclusió que el citat precepte estableix dues

vies diferents per a la provisió de places vacants al Tribunal Suprem: una per al torn de magistrats/ades i una altra per al torn d'advocats i altres juristes de reconeguda competència.

L'article 343 de la LOPJ estableix literalment:

«Podran ser nomenats magistrats del Tribunal Suprem els advocats i juristes de prestigi que, complint els requisits establerts a aquest efecte, reuneixin mèrits suficients a judici del Consell General del Poder Judicial i hagin desenvolupat la seva activitat professional durant un període superior a 15 anys, preferentment en la branca del dret corresponent a l'ordre jurisdiccional de la sala per a la qual hagin de ser designats».

Així, el legislador orgànic va establir dues vies diferents d'accés al Tribunal Suprem i així ho va entendre la Sala Tercera del Tribunal Suprem en la seva sentència de 17 de maig de 2011, en considerar que, «sense perjudici del que després s'assenyali en relació amb la situació d'un/a magistrat/ada en situació d'excedència particular, des de cap punt un magistrat en actiu pot accedir al Tribunal Suprem per aquest torn (de juristes), i que, evidentment, la primera via d'accés, el torn general, és exclusiva per als membres de la carrera judicial que compleixin els requisits que estableix el precepte».

- En segon lloc, la sentència afirma que no s'ha vulnerat el dret fonamental a la tutela judicial efectiva, ja que les suposades irregularitats que el recurrent atribueix a l'actuació del CGPJ constituïrien, com a màxim, infraccions de la legislació ordinària, que no incideixen ni afecten el dret fonamental a la tutela judicial efectiva ni justificarien per si mateixes acudir a la via especial de protecció de drets fonamentals.

No s'ha produït cap vulneració d'aquest dret fonamental, ja que tant l'acord inicial com el que resol el recurs d'alçada han estat degudament motivats i, a més, s'han admès i practicat totes les proves sol·licitades pel recurrent.

Igualment, el Tribunal Suprem afirma que no s'ha produït cap discriminació indirecta per a l'accés a magistrat del Tribunal Suprem, ja que permetre-li accedir pel cinquè torn suposaria desnaturalitzar les vies d'accés previstes a l'article 343 de la LOPJ.

- En tercer lloc, fent referència a la citada sentència de la Sala Tercera del Tribunal Suprem de 17 de maig de 2011, descarta que els anys de serveis en l'activitat

judicial puguin ser computats per als 15 anys que la LOPJ exigeix als advocats i altres juristes per accedir al Tribunal Suprem pel cinquè torn.

Cal tenir en compte que el supòsit d'aquesta sentència no és similar al de la STS de 17 de maig de 2011, ja que en el cas d'actuacions el recurrent es troba en situació de serveis especials (a diferència del supòsit de la sentència de 2011, en què es trobava en servei actiu).

Respecte al cas d'actuacions, el Tribunal Suprem assenyala que «el rellevant és esclarir si les diferències que singularitzen la situació de serveis especials, com sosté el recurrent —la interrupció del vincle amb la carrera judicial i la impossibilitat consegüent de la seva assimilació al servei actiu—, justifiquen la seva exclusió del procés d'accés al Tribunal Suprem pel torn de juristes».

La resposta de la Sala és negativa, ja que «no es pot sostenir que un magistrat en serveis especials quedi desvinculat de la carrera judicial quan, precisament per trobar-se en aquesta situació, i malgrat no exercir en aquesta jurisdicció, com ocorre amb el recurrent, l'ordenament jurídic li atorga avantatges innegables que el situen en una posició substancialment assimilable als magistrats en servei actiu».

Per tant, no pot accedir al procés per cobrir vacants del Tribunal Suprem pel denominat cinquè torn, ja que el precepte analitzat estableix dues vies diferents d'accés que no tenen caràcter cumulatiu, atès que utilitza la conjunció «o» i no «i», quedant clar que el recurrent es troba en una situació assimilada al servei actiu, fet que impedeix presentar-se pel torn reservat a advocats i altres juristes de reconeguda competència.

Per tot això, procedeix la desestimació del recurs contenciós administratiu.

3. [Sentència 268/2026](#), de 5 de març, de la Secció Quarta de la Sala Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Estimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, de 3 de juliol de 2023, referent a la **interpretació de l'article 203.2 de la LCSP sobre el concepte de despeses generals**.

La Secció Quarta de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant aquesta sentència:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de l'Administració de la Comunitat Autònoma del País Basc contra la sentència dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, de data 3 de juliol de 2023, que casa i anul·la, establint doctrina en relació amb la interpretació del concepte de «despeses generals» de l'article 203 de la LCSP de 2007 (actualment article 208 de la LCSP de 2017).
- Estima parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal de la mercantil UTE Bergara Antzuola contra la desestimació presumpta del recurs de reposició presentat per aquesta entitat contra la resolució, de 4 de maig de 2021, del Departament de Planificació Territorial, Habitatge i Medi Ambient del Govern Basc per la qual es va resoldre l'expedient d'incidència contractual per reclamació de danys i perjudicis derivats d'una major durada de les obres de construcció d'una nova plataforma ferroviària, en el tram Bergara Antzuola, resolucions que s'anul·len pel que fa a la quantia de la indemnització per despeses generals, que ascendia a 1.032.292,22 euros.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- Després de la recepció de les obres, en data 30 de juny de 2016, la UTE Bergara Antzuola va presentar una sol·licitud de reclamació, per import de 9.756.355,90 euros, pels danys i perjudicis causats pel retard en l'execució i lliurament de les obres de construcció d'una nova plataforma ferroviària, en el tram Bergara Antzuola, davant el Departament de Política Territorial, Habitatge i Medi Ambient del Govern Basc.

La quantia reclamada es desglossava en els conceptes següents:

• Costos directes i indirectes	2.938.750,80 euros
• Despeses generals	2.281.680,90 euros
• Benefici industrial	3.520.838,80 euros
• Perjudici per revisió de preus	408.838,80 euros
• Interessos de demora	606.425,53 euros

S'establia que el retard en l'execució de les obres era de 27 mesos.

- La resolució administrativa va estimar parcialment la reclamació per danys i perjudicis, fixant-la en un import de 1.683.343,31 euros, desglossat en els conceptes i quanties següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Costos directes i indirectes 550.383,44 euros
- Despeses generals 704.896,60 euros
- Perjudici per revisió de preus 428.063,27 euros

En aquesta resolució administrativa es va fixar el retard de les obres en 19 mesos.

- Contra aquesta resolució es va interposar recurs de reposició, que va ser desestimat per silenci administratiu negatiu.
- Contra aquesta resolució administrativa i la resolució denegatòria presumpta del recurs de reposició es va interposar recurs contenciós administratiu per part de la representació processal de la mercantil adjudicatària de les obres i reclamant dels danys i perjudicis davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, que va resoldre estimant parcialment el recurs, anul·lant la resolució administrativa per no ser conforme a dret i declarant: d'una banda, que el termini de demora en l'execució i lliurament de les obres per causa imputable a l'Administració va ser de 25 mesos; i, d'altra banda, que la quantia de la indemnització es fixava en 1.749.463,65 euros.
- Davant d'aquesta sentència, la representació processal de l'Administració del País Basc va presentar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 23 d'octubre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar «si per indemnitzar les despeses generals és necessari que s'acrediti el seu import de forma fefaent, o bé si és possible la seva compensació encara que no s'hagi acreditat en els termes literals de l'article 203 de la Llei de contractes del sector públic de 2007 (actualment article 208 de la Llei de contractes del sector públic de 2017) i, en aquest segon cas, si el criteri per a la seva quantificació és aplicar un percentatge entre l'1,5% i el 3,5% del Consell d'Obres Públiques».
 - Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 203 de la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes

del sector públic (actualment l'article 208 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic).

La sentència resol les qüestions d'interès cassacional plantejades en el sentit d'establir que «l'apartat 2 de l'article 203 de la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic, s'ha d'interpretar en el sentit que els danys i perjudicis causats en el concepte de "despeses generals" per la suspensió en l'execució del contracte per causes imputables a l'Administració, que han de ser abonats per aquesta, han de ser identificats i acreditats quant a la seva producció i abast pel contractista per qualsevol mitjà de prova que, en primer lloc, permeti arribar a la convicció que aquests danys s'han produït i, en segon lloc, en precisi l'abast, podent, en aquest darrer supòsit, el tribunal jutjador, i per a la seva concreció, si aquesta prova no és determinant, aplicar un percentatge sobre el pressupost d'execució material de l'obra, atenent sempre a les circumstàncies que concorrin en cada cas».

4. [Sentència 269/2026](#), de 5 de març, de la Secció Quarta de la Sala Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, de desestimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la interpretació que s'ha de donar a l'article 32.2 de la LCSP, en consonància amb el que disposa l'article 12 de la Directiva europea 2014/25/CE, amb la finalitat de **clarificar per als operadors i per a les administracions públiques els requisits, formalitats i abast que ha de tenir l'òrgan de control per considerar que satisfà els requisits que justifiquin l'exercici d'un control anàleg, directe o indirecte, al que exerciria sobre els seus serveis propis o unitats**, de manera que el primer pugui exercir sobre el segon una influència decisiva sobre els seus objectius estratègics i sobre les seves decisions més significatives.

La Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima íntegrament el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de l'Ajuntament del Prat de Llobregat (Barcelona) i la Fundació S21 contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 24 de maig de 2023, en considerar que, d'acord amb la doctrina fixada en la mateixa sentència referida a la interpretació de l'article 32.2 de la LCSP en relació amb l'article 12 de la Directiva europea 2014/24/CE, la Fundació S21 no pot ser mitjà propi de l'Ajuntament del Prat de Llobregat, ja que no reuneix els requisits que justifiquin el control anàleg, directe o indirecte, que l'Ajuntament esmentat tindria sobre els seus serveis o unitats, de manera que l'entitat local pugui exercir sobre aquesta fundació una influència decisiva sobre els seus objectius estratègics i sobre les seves decisions significatives.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Consorci de Salut i Social de Catalunya és un consorci del qual formen part com a associats més de 60 ajuntaments de Catalunya, així com alguns organismes de la Generalitat i fundacions privades. Té com a finalitat la prestació de serveis socials. L'Ajuntament del Prat de Llobregat és un dels membres associats.
- Aquest consorci va constituir una societat mercantil instrumental per al compliment de les seves finalitats, denominada «Consorci de Salut de Catalunya, SA». El consorci té el 51,24 % del capital social, mentre que la resta del capital social està distribuït entre altres membres del consorci, incloses les fundacions privades. L'Ajuntament del Prat de Llobregat no té cap participació en l'accionariat d'aquesta societat anònima instrumental.
- La societat esmentada va crear, al seu torn, una fundació per a la realització material de les seves funcions; és a dir, per prestar serveis socials. Es tracta de la Fundació S21, el patrimoni de la qual va ser íntegrament aportat per la societat anònima instrumental. La Fundació S21 va ser concebuda per la seva fundadora com a mitjà propi del consorci.
- En relació amb els òrgans de direcció i control, el president del Consorci de Salut i Social de Catalunya és també el president de la societat anònima instrumental «Consorci de Salut de Catalunya, SA» i de la Fundació S21.
- No consta que l'Ajuntament del Prat de Llobregat tingui cap representació individual ni en el consell d'administració de la societat anònima instrumental ni en el patronat de la Fundació S21.
- El consorci va crear un Comitè Conjunt de Control de Mitjans Propis, precisament per supervisar aquelles persones jurídiques que considera mitjans propis. No consta que l'Ajuntament del Prat de Llobregat tingui cap representant individual en aquest comitè.
- Mitjançant acord de 8 de juliol de 2020, l'esmentat ajuntament va encarregar la gestió del servei municipal d'atenció domiciliària a la Fundació S21, considerant-la mitjà propi i, en conseqüència, sense procés de licitació. La durada de l'encàrrec era des de l'1 d'octubre de 2020 fins al 31 de desembre de 2021 i l'import era de 3.266.183 euros.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Aquest acord municipal va ser impugnat per l'Associació Estatal d'Entitats de Serveis d'Atenció Domiciliària davant el Tribunal Català de Contractes del Sector Públic, que en data 2 de desembre de 2020 va desestimar la reclamació.
- Davant aquesta desestimació, la representació processal de l'Associació Estatal d'Entitats d'Atenció Domiciliària va interposar recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que mitjançant sentència de 24 de maig de 2023 va estimar el recurs.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Fundació S21 i de l'Ajuntament del Prat de Llobregat van interposar sengles recursos de cassació davant la Sala Tercera del Tribunal Suprem.
- Un cop interposats ambdós recursos, la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 25 de setembre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu consisteix a determinar «la interpretació que s'ha de donar a l'article 32.2 a) de la LCSP en relació amb l'article 12 de la Directiva europea 2014/24/CE, amb la finalitat de clarificar per als operadors i les administracions públiques els requisits, formalitats i abast que ha de tenir l'òrgan de control per justificar que satisfà els requisits que permeten exercir un control anàleg al dels propis serveis».
 - Fixar que les normes objecte d'interpretació són l'article 32.2 de la LCSP i l'article 12 de la Directiva europea 2014/24/CE.

La sentència resol la qüestió i ratifica la doctrina següent:

«Perquè una persona pugui ser mitjà propi de dos o més poders adjudicadors independents entre si, cal que aquests exerceixin sobre l'ens destinatari un control anàleg al que exerciria sobre els seus propis serveis o unitats».

En el cas concret, es conclou que l'Ajuntament del Prat de Llobregat no exerceix aquest control, ja que:

- No té participació en la fundació.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- No té representants en la societat anònima ni en el comitè de control.
- No pot dirigir ni supervisar efectivament l'activitat.

Per tant, no existeix un control real i efectiu anàleg.

En conseqüència, el Tribunal Suprem desestima el recurs i confirma la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per ser ajustada a dret.

5. [Sentència 271/2026](#), de 5 de març, de la Secció Quarta de la Sala Tercera del Tribunal Suprem. Desestimació del recurs d'interès cassacional objectiu interposat per la mercantil ITV de Levante S.A. contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, referent a **l'extinció d'una concessió administrativa en no ser prorrogada per voluntat de l'Administració**. Confirma la seva doctrina referent a la necessitat que, de conformitat amb l'article 7.3 de la Llei orgànica 2/2012 d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, s'hagi de fer una valoració de les repercussions i efectes que el canvi de gestió dels serveis públics pugui afectar la despesa pública en relació amb l'estabilitat pressupostària i la sostenibilitat financera i el seu contingut.

La Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional interposat per la representació processal de la mercantil ITV Levante S.A. contra la sentència dictada per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, sentència que confirma per ser conforme a dret, declarant la potestat de l'Administració valenciana d'acordar l'extinció d'una concessió administrativa, ja que la pròrroga de la concessió no es produeix automàticament, sinó que requereix que no sigui denunciada per una de les parts; per la qual cosa depèn de la voluntat d'una de les parts contractants i, a més, ratifica la seva doctrina establerta en la STS 951/2021, de 21 de juliol.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El 5 de novembre de 1997 va ser adjudicada la concessió del servei públic del lot 2 de la inspecció tècnica de vehicles (ITV) a una UTE, que, posteriorment, va ser objecte de subrogació per la mercantil denominada "ITV de Levante S.A."

El contracte signat per la UTE adjudicatària va entrar en vigor l'1 de gener de 1998 i, després de la subrogació, l'1 de gener de 1999.

La concessió administrativa, d'acord amb la clàusula 17 dels plecs de condicions particulars, era de 25 anys, podent prorrogar-se per períodes successius de 10 anys cadascun sempre que no hi hagués denúncia expressa per alguna de les parts contractants.

- Per part de l'Administració General de la Comunitat Autònoma Valenciana es va remetre a l'empresa concessionària una comunicació, en data 28 de setembre de 2021, en la qual es denunciava formalment l'extinció de la concessió del servei d'inspecció tècnica de vehicles que es venia prestant fins a aquella data.
- Davant d'aquesta comunicació, la representació processal de la concessionària va presentar recurs de reposició, que no va ser admès a tràmit, en considerar-se que es tractava d'un acte de tràmit no qualificat.
- Davant d'aquesta comunicació i de la resolució d'inadmissió a tràmit del recurs de reposició, la representació processal de l'entitat concessionària va interposar recurs contenciós administratiu, que va correspondre a la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, la qual, mitjançant sentència de 19 de setembre de 2023, va desestimar el recurs contenciós administratiu, d'acord amb els arguments següents:
 - D'una banda, que la comunicació de 28 de setembre de 2021 sobre l'extinció de la concessió administrativa del servei d'ITV té la consideració d'acte de tràmit qualificat, atès que, en no operar la pròrroga de la concessió de manera automàtica i requerir l'acord exprés de les parts, aquesta operava com a denúncia de l'extinció de la concessió; i, per tant, en ser un acte de tràmit qualificat, era susceptible de recurs administratiu i judicial.
 - Desestima la segona al·legació del recurs, que sostenia que la comunicació impugnada era nul·la de ple dret per incompliment del que disposa l'article 7.3 de la Llei orgànica 2/2012, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, ja que l'Administració adjudicatària no havia realitzat una valoració de les conseqüències i efectes que el canvi de forma de gestió dels serveis públics produeix sobre l'estabilitat pressupostària i la sostenibilitat financera, mancant a aquests efectes l'informe de la Intervenció General de l'Administració de la Generalitat Valenciana.

La sentència sosté, en relació amb aquesta al·legació, que es va dur a terme un estudi que es materialitza en l'informe NUVE, elaborat per una empresa de

consultoria, en el qual es recullen els requisits exigits per l'article 7.3 de la Llei orgànica 2/2012.

- Contra aquesta sentència, la representació processal de la mercantil ITV Levante S.A. va presentar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per interlocutòria de 2 d'octubre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar «quan es tracta d'una decisió administrativa de no prorrogar un contracte de concessió administrativa i d'assumir la gestió directa de la prestació, reafirmar, confirmar o, si escau, completar la doctrina establerta en la STS 951/2021, de 21 de juliol, dictada en el recurs de cassació 337/2020, entorn de la valoració de les repercussions i efectes sobre la despesa pública i, en particular, sobre la suficiència de la motivació donada per justificar la seva finalitat en relació amb els principis d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera i si l'omissió o insuficiència d'aquestes valoracions suposa un supòsit de nul·litat de ple dret».
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 7.3 de la Llei orgànica 2/2012, de 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, i l'article 47.1.e) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

La sentència resol la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència plantejada en el sentit d'afirmar:

- D'una banda, que la naturalesa de l'acte recorregut és la d'un acte de tràmit qualificat i, per tant, recurrible en via administrativa i contenciosa administrativa, atès que els seus efectes són, ni més ni menys, la resolució de la concessió administrativa, ja que la pròrroga requeria la voluntat de les parts, atès que no operava de manera automàtica, sinó només en cas que no hi hagués denúncia per alguna de les parts contractants.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- I d'altra banda, que s'han reconegut els aspectes requerits per la norma en relació amb el que disposa l'article 7.3 de la Llei orgànica 2/2012, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, ratificant la seva doctrina en el sentit que és necessari que, prèviament al canvi de la forma de gestió dels serveis públics (en aquest cas, del pas de la gestió indirecta mitjançant concessió a la gestió directa), es realitzi una anàlisi mitjançant l'emissió d'un informe sobre les repercussions i efectes que aquest canvi de forma de gestió pot provocar sobre la despesa pública, als efectes de l'estabilitat pressupostària i la sostenibilitat financera.

Per tot això, conclou desestimant el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la societat ITV Levante S.A. contra la sentència de la Secció Cinquena de la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que confirma per ser ajustada a dret.

6. [Sentència 302/2026](#), d'11 de març, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual s'estimen els recursos d'interès cassacional interposats pel Consell Comarcal de la Selva i per SUMAR, Serveis Públics d'Acció Social de Catalunya MP, SL, contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en relació amb els **requisits d'encàrrec de gestió a mitjans propis i, en especial, del concepte de control conjunt anàleg**.

La Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem acorda: d'una banda, estimar els recursos d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposats pel Consell Comarcal de la Selva i la mercantil SUMAR, Serveis Públics d'Acció Social de Catalunya contra la sentència de 29 de juny de 2023 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que casa i anul·la; i, d'altra banda, desestimar el recurs contenciós administratiu interposat per l'Associació Estatal d'Entitats de Serveis d'Atenció Domiciliària (ASADE) contra la resolució del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic de 22 de gener de 2020.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Consell Comarcal de la Selva va encarregar la gestió del servei d'atenció domiciliària a l'entitat SUMAR, en la seva condició de mitjà propi i, per tant, sense sotmetre's a licitació.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Aquest acord del Consell Comarcal de la Selva va ser impugnat per l'Associació Estatal d'Entitats de Serveis d'Atenció Domiciliària (ASADE) davant el Tribunal Català de Contractes del Sector Públic, que, mitjançant resolució de 22 de gener de 2020, va desestimar la reclamació.
- Disconforme amb la resolució del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic, l'entitat ASADE va interposar recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que el va estimar.

La raó de l'estimació del recurs es basa en el fet que SUMAR és una societat mercantil de capital públic en què un soci majoritari compta amb el 80 % de les accions del capital social, sense que el Consell Comarcal de la Selva, soci minoritari amb una participació del 0,52 % del capital social, tingui capacitat de control conjunt anàleg sobre aquesta societat mercantil, tal com exigeix l'article 32 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, perquè pugui existir un mitjà propi.

- Contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya es van interposar sengles recursos de cassació, un per la representació processal de l'entitat SUMAR i l'altre per la representació processal del Consell Comarcal de la Selva.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 30 d'octubre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit els recursos de cassació i declarar-los d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar «si, a la vista de la normativa de control anàleg conjunt i dels requisits d'encàrrec a mitjans propis, l'article 12.3 de la Directiva 2014/24/UE, en relació amb l'article 32.4 i 6 de la Llei de contractes del sector públic, permet que les administracions públiques prestin serveis mitjançant mitjans propis en els quals participen de forma minoritària, admetent-se el control anàleg conjunt encara que es tingui una participació minoritària en el capital social i en els òrgans de govern del mitjà propi».
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació les contingudes a l'article 32 de la Llei 9/2017, de 8 de

novembre, de contractes del sector públic, relatives a la possibilitat d'encomanar serveis directament a mitjans propis i als requisits per apreciar el control anàleg conjunt; l'article 12.3 de la Directiva 2014/24/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 26 de febrer de 2014, sobre contractació pública, en relació amb el control anàleg conjunt per part dels mitjans propis; així com l'article 4 bis de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial i la jurisprudència comunitària del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

La sentència resol la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència d'acord amb els fonaments de dret següents:

- Per començar, assenyala que el problema suscitat en aquest recurs de cassació és substancialment similar a l'abordat en els recursos de cassació 3044/2021 i 6508/2022 i resolts per la Sala Tercera en les STS 1205/2024 i 1547/2025, respectivament, i en ares a la unificació de criteris, és necessari remetre's-en als fonaments jurídics.

En dites sentències es va afirmar que, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que va fixar la doctrina dels anomenats contractes *in house providing* com una excepció als principis de lliure competència i no-discriminació en la contractació pública.

«En aquest sentit, la jurisprudència europea va limitar els criteris i requisits necessaris perquè les entitats puguin ser considerades com a "mitjans propis", seguint per a això un criteri restrictiu. L'excepció a l'aplicació de la legislació de contractes se sustenta únicament quan el mitjà propi pot ser qualificat com a tal, ja que només en aquests casos es considera que no existeix un contracte sinó una decisió organitzativa que resulta admissible sempre que concorrin els requisits que estableix la jurisprudència del TJUE».

«En aquesta línia, la LCSP admet la possibilitat d'acudir a l'encàrrec com una manifestació de la potestat d'autoorganització de les administracions públiques, tot i tenir caràcter excepcional. Aquest caràcter presenta una naturalesa funcional i no formal que obliga a constatar en cada supòsit si, efectivament, existeix aquest poder d'influència determinant tant sobre objectius estratègics com sobre decisions importants de la societat (STJUE de 13 d'octubre de 2005 i de 10 de setembre de 2009)».

Àrea de Presidència
Secretaria General

- En relació amb el concepte de control anàleg conjunt, cal partir del fet que és necessari sempre que existeixi un control anàleg conjunt sobre el mitjà propi, tal com va exigir la sentència del TJUE de 29 de novembre de 2012.

La pregunta següent és la de definir què s'entén per control anàleg conjunt i, per a això, la sentència anteriorment assenyalada estableix que, «si bé és veritat que, en cas que diverses administracions públiques utilitzin una entitat comuna per dur a terme una missió comuna de servei públic, no és, des de cap punt de vista, indispensable que cadascuna de les diferents administracions públiques tingui per si sola un poder de control individual sobre l'entitat de què es tracti, no és menys cert que el control que s'exerceixi sobre aquesta no pot basar-se exclusivament en un poder de control de l'administració pública que tingui una participació majoritària en el capital de l'entitat en qüestió, ja que, en cas contrari, suposaria buidar de contingut el concepte mateix de control conjunt».

Acaba assenyalant que «el concepte de control anàleg només és ajustat al dret europeu si es compleixen els requisits recollits en la jurisprudència del TJUE, que ha subratllat de forma reiterada el seu caràcter funcional i no formal i la necessitat de la constatació efectiva de l'existència o no d'un poder estratègic sobre els objectius i la presa de decisions de la societat».

Finalment, afegeix, segons la jurisprudència europea, que no és indispensable que el control anàleg s'exerceixi individualment per cada administració pública, sinó que pot ser exercit conjuntament per diverses administracions públiques que posseeixin en comú una entitat.

- En relació amb la participació en els òrgans de govern i representació, és necessari, com passa en el cas d'actuacions, que els estatuts socials de la societat prevegin que totes les administracions públiques que tinguin participació o accions en la societat estiguin representades en els seus òrgans de govern.

Per tot això, la sentència, en la seva decisió i d'acord amb el seu fonament de dret vuitè:

- D'una banda, estima els recursos d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposats per la representació processal del Consell Comarcal de la Selva i per la representació processal de la mercantil SUMAR contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 29 de juny de 2023, que anul·la, ja que dels fets i fonaments jurídics exposats s'arriba a la conclusió de qualificar l'entitat SUMAR com un mitjà propi en existir un «control anàleg conjunt» per part dels diferents

poders adjudicadors, tots ells administracions públiques de caràcter territorial, que exerceixen efectivament aquest control sobre l'objecte i les decisions de tal entitat, l'objecte social de la qual és la gestió dels serveis socials, conformada amb capital íntegrament públic, observant-se els requisits exigits per la jurisprudència europea.

- I, d'altra banda, desestima el recurs contenciós administratiu interposat per l'Associació Estatal d'Entitats de Serveis d'Atenció a Domicili (ASADE) contra la resolució del Tribunal Català de Contractes del Sector Públic de 22 de gener de 2020.
7. [Sentència 319/2026](#), de 16 de març, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació de l'Associació d'Acció Ferroviària (CETREN) contra la sentència de 21 de desembre de 2022 dictada per la Secció Vuitena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional en matèria de contractació pública referent a les **habilitacions professionals o empresarials de totes les empreses que es presenten com a unió temporal d'empreses a una licitació pública**, establint com a doctrina que aquestes habilitacions són requisits addicionals de capacitat de naturalesa jurídica i, en cas de presentar-se com una unió temporal d'empreses, totes les empreses que la constitueixen han d'estar en possessió d'aquestes habilitacions.

La Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant la present sentència, resol:

- D'una banda, estimar el recurs d'interès cassacional interposat per la representació de la mercantil Associació d'Acció Ferroviària (CETREN) contra la sentència de 21 de desembre de 2022 dictada per la Secció Vuitena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, que casa i anul·la, ja que entén que les habilitacions empresarials i/o professionals exigides en els plecs de clàusules administratives particulars per a determinats tipus de contracte són requisits addicionals de capacitat de naturalesa jurídica i que, en cas de presentar-se a la licitació una UTE, totes les empreses que la constitueixen han de comptar amb aquestes habilitacions, encara que es tracti de societats que, en el conjunt de l'agrupació temporal d'empreses, realitzin actuacions que ocasionalment puguin ser considerades accessòries o complementàries dins de l'objecte del contracte.

- I, d'altra banda, estimar el recurs contenciós administratiu interposat per la representació de CETREN davant la Secció Vuitena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional contra la resolució del Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals de 31 de juliol de 2020, per la qual es va desestimar el recurs especial en matèria de contractació interposat contra l'adjudicació convocada per ADIF per contractar el servei de «verificació CE d'interoperabilitat, en fase de disseny general, dels subsistemes d'infraestructura, energia i control de comandament i senyalització en terra de les actuacions en les línies de xarxa convencional», resolució que anul·la i, en conseqüència, ordena retrotraure el procediment de licitació al moment de la verificació de l'habilitació professional específica dels licitadors, amb la finalitat de comprovar el compliment per tots i cadascun dels licitadors (i de manera individual en els casos d'agrupació temporal d'empreses) de l'exigència d'estar habilitats com a NoBo/DeBo per a tots els subsistemes requerits en la prestació única d'execució del contracte, en el moment de presentació de les proposicions, adoptant la resolució que en dret correspongui.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El 21 de novembre de 2019 es va publicar al BOE la convocatòria per a la licitació del contracte del servei de «verificació CE d'interoperabilitat, en fase de disseny, dels subsistemes infraestructura, energia i control de comandament i senyalització en terra, de les actuacions en les línies de xarxa convencional», tal com s'establia en els plecs de clàusules administratives particulars. Aquesta licitació va ser convocada per l'Administrador d'Infraestructures Ferroviàries (ADIF) amb un preu de licitació de 2.420.000 euros (IVA inclòs).
- La recurrent CETREN va presentar la seva oferta juntament amb altres empreses i agrupacions d'empreses, fet que li va conferir la condició de licitadora.
- El 28 de gener de 2020 es va procedir a l'obertura dels sobres, resultant com a millor oferta la de la mercantil «Ricardo Certification Iberia SL», que, tanmateix, va quedar exclosa per no presentar l'acreditació DeBo
- El 26 de juny de 2020 el contracte va ser adjudicat per ADIF a la segona millor oferta, la UTE Belgorail SA, sucursal Espanya – Bureau Veritas Inspección y Testing SL, malgrat que només una empresa integrant de la UTE disposava de l'habilitació professional DeBo exigida per a l'execució del contracte.

- L'empresa Bureau Veritas només va poder acreditar la seva designació per l'Administració com a DeBo per a l'ETI relativa als subsistemes de control de comandament i senyalització i persones amb mobilitat reduïda, per la qual cosa no reunia els requisits establerts en els plecs.
- La mercantil CETREN va interposar recurs especial en matèria de contractació, que va ser desestimat pel Tribunal Administratiu Central de Recursos Contractuals mitjançant resolució de 31 de juliol de 2020.
- Contra aquesta resolució desestimatòria, CETREN va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció Vuitena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, que va ser desestimat per sentència de 21 de desembre de 2022.
- Contra la sentència de l'Audiència Nacional, la representació de CETREN va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, personant-se també en el procediment com a parts recorregudes les empreses UTE Belgorail i ADIF Alta Velocidad EPE.
- La Secció Primera (Secció d'Admissió) de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 2 d'octubre de 2022, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:
 - Si, exigint-se en els plecs rectors d'un contracte una determinada habilitació empresarial o professional, tots els licitadors que concorren en UTE han de disposar-ne, encara que es tracti de societats que, en el conjunt de l'agrupació, realitzin actuacions accessòries o complementàries.
 - I l'abast de l'article 65 de la LCSP i la seva diferència amb els criteris de solvència tècnica o econòmica.
 - Identificar com a normes jurídiques objecte d'interpretació l'article 65.2 de la LCSP i els plecs com a llei del contracte.

La sentència resol les qüestions d'interès cassacional d'acord amb els següents arguments de dret:

- D'una banda, en relació amb la primera qüestió, assenyala que, tot i que l'article 69 de la LCSP no exigeix expressament que totes les empreses de la UTE disposin de l'habilitació, el Tribunal Suprem conclou que, quan aquesta sigui necessària per a l'execució del contracte, tots els membres han de disposar-ne.

«Aquesta exigència no deriva només del principi de legalitat, sinó també del principi d'idoneïtat i capacitat real de l'adjudicatari».

«En conseqüència, quan manca aquesta habilitació, el contracte no pot ser adjudicat a una UTE en què algun dels seus membres no la posseeixi».

- D'altra banda, pel que fa a la segona qüestió, diferencia entre habilitació i solvència: la primera és un requisit jurídic de capacitat, mentre que la segona valora la capacitat material d'execució.

En definitiva, la sentència fixa la doctrina jurisprudencial en el sentit que les habilitacions empresarials i professionals constitueixen requisits addicionals de capacitat i que, si són exigides pels plecs, tots els membres d'una UTE han de disposar-ne, encara que les seves funcions siguin accessòries o complementàries.

Per tot això, estima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per CETREN contra la sentència de l'Audiència Nacional i fixa doctrina al respecte.

8. [Sentència 336/2026](#), de 18 de març, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per l'Ajuntament de Sevilla en relació amb la **mobilitat entre administracions públiques**, així com que, en cas de mobilitat vertical a un altre ajuntament al qual s'accedeix per la categoria d'agent de la policia local, el grau personal és l'assignat a l'ajuntament de destinació, sense que sigui convalidable el grau adquirit a l'ajuntament d'origen.

La Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per la representació i defensa de l'Ajuntament de Sevilla contra la sentència dictada, en recurs d'apel·lació, per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, de 10 d'abril de 2024, que casa i anul·la i, en conseqüència, desestima el recurs contenciós administratiu interposat per l'actor contra la resolució de l'Ajuntament de Sevilla de 7 de juliol de 2022, que va desestimar el recurs de

reposició interposat contra la denegació presumpta de la sol·licitud de grau personal, nivell 22, consolidat com a policia local a l'Ajuntament de Bormujos (Sevilla), establint la doctrina que, en cas de mobilitat vertical a un altre ajuntament, el grau personal és l'assignat per l'ajuntament de destinació, sense que sigui convalidable el grau adquirit a l'ajuntament d'origen.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- L'agent de la policia local, Sr. Roberto, va adquirir el grau personal nivell 22 a l'Ajuntament de Priego (Còrdova), que posteriorment va ser reconegut per l'Ajuntament de Bormujos (Sevilla).
- Al BOP de Sevilla es va publicar la convocatòria de 15 places de policia local i, segons les bases, la seva cobertura es duria a terme mitjançant el sistema de promoció interna, el sistema de concurs-oposició, reservant-se dues places per a la mobilitat horitzontal i dues per a la mobilitat vertical.
- El Sr. Roberto va accedir a una de les places de policia local mitjançant el sistema de mobilitat vertical procedent de l'Ajuntament de Bormujos (Sevilla) i, anteriorment, de Priego (Còrdova). En aquest últim ajuntament se li va reconèixer el grau personal, nivell 22, i posteriorment també li va ser reconegut a l'Ajuntament de Bormujos.
- El Sr. Roberto va sol·licitar el reconeixement del grau personal, nivell 22 a l'Ajuntament de Sevilla. Sol·licitud que va ser desestimada per silenci administratiu negatiu i, contra aquesta denegació presumpta, va presentar recurs de reposició, que va ser desestimat expressament per resolució de 7 de juliol de 2022.
- Davant aquesta denegació presumpta i contra la resolució de l'Ajuntament de Sevilla de 7 de juliol de 2022, relativa a la denegació del reconeixement del grau personal, nivell 22, per part de l'Ajuntament de Sevilla —grau que tenia consolidat a l'Ajuntament de Priego i que posteriorment va ser reconegut per l'Ajuntament de Bormujos—, el Sr. Roberto va interposar recurs contenciós administratiu, que va correspondre i es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 12 de Sevilla, que va estimar el recurs mitjançant sentència de 16 de maig de 2023.
- Davant aquesta sentència, l'Ajuntament de Sevilla va interposar recurs d'apel·lació davant la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que mitjançant sentència de 10 d'abril

Àrea de Presidència
Secretaria General

de 2024 va estimar parcialment el recurs d'apel·lació interposat per l'Ajuntament de Sevilla contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 12 de Sevilla, que literalment disposa:

«Estimem en part el recurs d'apel·lació interposat per la representació de l'Ajuntament de Sevilla contra la sentència número 64/2023, de 16 de maig, dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 12 de Sevilla, que confirmem excepte en l'extrem que reconeix al Sr. Roberto el dret a percebre els triennis com a efecte retributiu derivat del reconeixement del nivell 22 del complement de destinació, extrem aquest que revoquem».

- Contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, l'advocat i representant de l'Ajuntament de Sevilla va interposar recurs de cassació.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 25 de setembre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si resulta enquadrable dins de l'article 84 del TRLEBEP sobre la mobilitat entre administracions públiques el supòsit d'un policia local d'un determinat ajuntament que adquireix la condició de policia local d'un altre ajuntament a través del torn de mobilitat vertical i la seva incidència sobre la consolidació del grau personal reconegut a l'ajuntament d'origen».

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 84 del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat pel Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre; l'article 92.1 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local; i l'article 70.3 del Reial decret 364/1995, de 10 de març, pel qual s'aprova el reglament general d'ingrés del personal al servei de l'Administració general de l'Estat i la provisió de llocs de treball i promoció professional dels funcionaris civils de l'Administració general de l'Estat.

La sentència resol el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència basant-se en els arguments de dret següents:

- En primer lloc, es remet a la STS 3553/2025, de 23 de juny, dictada per la Secció Quarta de la Sala Tercera, que va resoldre un supòsit similar, «en la qual distingeix dos supòsits de la mobilitat interadministrativa voluntària: la mobilitat sense accés a l'Administració de destinació, per provisió de llocs de treball regulada a l'article 84 del TRLEBEP, i la mobilitat amb accés a l'Administració de destinació, que es produeix per promoció interna interadministrativa després de superar els corresponents processos selectius, que queden fora del règim jurídic de l'article 84 del TRLEBEP».

«Aquestes dues modalitats de mobilitat tenen un règim jurídic diferent i donen lloc a situacions administratives diferents, ja que en el cas de la mobilitat per provisió de llocs es conserva la condició de funcionari de l'Administració d'origen, sense adquirir aquesta condició a l'Administració de destinació, donant lloc a la situació de destinació en una altra Administració; mentre que la mobilitat per promoció interna suposa l'accés a l'Administració de destinació, adquirint-hi la condició de funcionari i mantenint-se, si escau, el vincle amb l'Administració d'origen a través de la situació administrativa d'excedència».

Per això, en aquesta sentència de 23 de juny de 2025 es fixa la doctrina, a l'hora de donar resposta a la qüestió d'interès cassacional objectiu allí plantejada, que «la mobilitat voluntària interadministrativa dels policies locals que accedeixen a aquesta condició en un altre ajuntament, després de la superació del procés selectiu de promoció interna horitzontal, té un règim jurídic propi que queda al marge de la mobilitat voluntària interadministrativa sense accés a l'Administració de destinació, per provisió de lloc de treball, regulada a l'article 84 del TRLEBEP».

- En segon lloc, en relació amb el marc jurídic aplicable, l'article 92 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, en regular els funcionaris al servei de les entitats locals, assenyala que es regeixen, en allò no disposat per aquesta Llei, «per l'Estatut bàsic de l'empleat públic, per la resta de legislació de l'Estat en matèria de funció pública, així com per la legislació de les comunitats autònomes, en els termes de l'article 149.1.18 de la Constitució espanyola».

Tampoc es regula a la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de cossos i forces de seguretat, ja que es limita a establir que els «cossos de policies locals» són instituts armats, de naturalesa civil, amb estructura i organització jerarquitzada, regint-se, pel que fa al seu règim estatutari, pels principis generals dels capítols II i III del títol I i per la secció quarta del capítol IV del títol II de la mateixa llei.

Per tant, en absència de regulació específica en les normes estatals i autonòmiques sobre funció pública que regulin específicament el grau personal i la carrera administrativa dels policies locals, i davant la manca d'aplicació de l'article 84 del TRLEBEP, la sentència es remet al que disposa la Llei 13/2001, de 11 de desembre, de coordinació de policies locals d'Andalusia, tenint en compte també el que disposa l'article 101 de la LRBRL en relació amb el Reial decret 364/1995, de 10 de març.

En aquest cas, el Tribunal Suprem considera que es produeix una situació que queda fora de l'aplicació de l'article 84 del TRLEBEP, perquè la participació en les proves selectives convocades determina que el funcionari accedeix a un nou cos de policia local mitjançant mobilitat interadministrativa vertical, quedant respecte de l'Administració d'origen en la situació administrativa d'excedència.

«Per tant, aquest tipus de mobilitat voluntària interadministrativa de caràcter vertical dels policies locals, mitjançant la superació d'unes proves selectives, en aquest cas de concurs-oposició, suposa l'accés al nou cos en la categoria d'oficial, mentre que en el d'origen passa a la situació administrativa d'excedència voluntària, la qual cosa determina que no es pugui reconèixer el grau personal que ostentava a l'Administració d'origen, sens perjudici dels drets que pugui tenir en cas de reingrés al cos d'origen».

Per tot això, en el seu fonament jurídic setè, es dona resposta a la qüestió d'interès cassacional plantejada en els termes següents:

«La mobilitat voluntària interadministrativa vertical dels policies locals que accedeixen a aquesta condició, per la categoria d'oficial, en un altre ajuntament després de la superació d'un procés selectiu, en aquest cas de concurs-oposició, té un règim jurídic propi diferent del de la mobilitat voluntària interadministrativa sense accés a l'Administració de destinació, per provisió de llocs de treball, regulada a l'article 84 del TRLEBEP.

En el cas de mobilitat vertical a un altre ajuntament, al qual s'accedeix per la categoria d'oficial, d'un agent de policia local, el grau personal que correspon és l'assignat a l'Administració de destinació, sense que sigui convalidable el grau adquirit per l'exercici del lloc d'agent a l'ajuntament d'origen».

En conseqüència, s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació de l'Ajuntament de Sevilla contra la sentència dictada per la secció primera de la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia de 16 de maig de 2023.

Àrea de Presidència
Secretaria General

9. [Sentència 341/2026](#), de 19 de març, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Ajuntament de Barcelona relatiu a la **no exempció de l'impost sobre béns immobles en els locals seu dels partits polítics**, fixant doctrina jurisprudencial a aquest efecte.

La Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant aquesta sentència:

- Estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de l'Ajuntament de Barcelona contra la sentència de 12 de setembre de 2023 dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 16 de Barcelona, que casa i anul·la, fixant doctrina en el sentit que els locals seu dels partits polítics (en aquest cas del PSC) no estan exempts de l'IBI, ja que no es tracta d'una entitat sense ànim de lucre, tal com ha assenyalat la doctrina jurisprudencial.
- I, en conseqüència, desestima el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC) contra la resolució d'11 de març de 2022 de la regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona, per la qual es va desestimar el recurs d'alçada interposat contra la resolució de 26 de maig de 2021 per la qual es va denegar la sol·licitud d'exempció de l'impost sobre béns immobles en relació amb el local que constitueix la seva seu, situat al carrer Pallars número 189-191 de Barcelona, corresponent a l'exercici econòmic de 2020.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- Per resolució de 26 de maig de 2021 es va denegar la sol·licitud del PSC d'exempció de l'impost sobre béns immobles (IBI) en relació amb el local que constitueix la seva seu, situat al carrer Pallars número 189-191 de Barcelona, corresponent a l'exercici 2020.
- Contra aquesta resolució denegatòria, la representació del PSC va interposar recurs d'alçada davant la regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona, que el va desestimar per resolució de 26 de maig de 2021.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta resolució desestimària i contra la desestimació del recurs d'alçada, la representació processal del PSC va interposar recurs contenciós administratiu, que es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 16 de Barcelona, que, mitjançant sentència de 12 de setembre de 2023, va estimar íntegrament el recurs, reconeixent el dret del PSC a l'exempció de l'IBI en relació amb el local que constitueix la seva seu.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'Ajuntament de Barcelona va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (Secció d'Admissió) de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 23 d'octubre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si, interpretant l'article 9.2 de la Llei orgànica 8/2007, de 4 de juliol, les seus dels partits polítics es troben exemptes de l'impost sobre béns immobles en aplicació de l'article 15.3 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, segons el qual gaudeixen d'aquest benefici fiscal els béns titularitat d'entitats sense ànim de lucre en els termes previstos a la Llei reguladora de les hisendes locals, excepte els afectes a explotacions econòmiques no exemptes de l'impost sobre societats».
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 9.2 de la Llei orgànica de finançament dels partits polítics i 15.1 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, sens perjudici que la sentència s'estengui a altres preceptes si així es deriva del debat plantejat en el recurs.

Aquesta sentència resol la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència declarant que els locals dels partits polítics no estan exemptes de l'IBI, d'acord amb els arguments següents:

- D'una banda, assenyalava que l'article 14 de la Llei 6/2002, de 27 de juny, sobre partits polítics estableix que «el finançament dels partits polítics es durà a terme

d'acord amb el que preveu la Llei orgànica 8/2007, de 4 de juliol, de finançament dels partits polítics».

En aquest sentit, la sentència es remet al títol III de la Llei orgànica 8/2007, referent al règim tributari dels partits polítics, i especialment als articles 9 i 10, que regulen l'àmbit d'aplicació i les activitats exemptes de l'impost sobre societats.

Pel que fa als impostos locals, es remet al text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, en el qual no hi ha cap precepte que eximeixi expressament de l'IBI els locals que constitueixen les seus dels partits polítics.

- D'altra banda, després de remetre's a diverses sentències del Tribunal Suprem i del Tribunal Constitucional, i d'acord amb l'article 3.1 del Codi civil, la sentència fa una interpretació literal de l'article 15 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, del règim fiscal de les entitats sense ànim de lucre i dels incentius fiscals al mecenatge, que només exclou del pagament de l'IBI les entitats sense ànim de lucre.

A més, recorda que la interpretació dels beneficis fiscals i de les exempcions és restrictiva, atès el seu caràcter excepcional.

Per tot això, atès que la normativa reguladora de les hisendes locals només eximeix de l'IBI les entitats sense ànim de lucre, i que ni la Llei orgànica de partits polítics ni la jurisprudència del Tribunal Suprem i del Tribunal Constitucional consideren els partits polítics com a tals, el Tribunal Suprem resol la qüestió en el sentit següent:

«La remissió genèrica que fa l'article 9.2 de la Llei orgànica 8/2007, de 4 de juliol, sobre finançament dels partits polítics, a les normes tributàries previstes per a les entitats sense ànim de lucre no habilita, per si mateixa, l'aplicació de les exempcions previstes a l'article 15 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, que comprèn tributs locals com l'IBI, l'IAE i l'IIVTNU».

En conseqüència, estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Ajuntament de Barcelona contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 16 de Barcelona, reconeixent el dret a exigir al PSC el pagament de la liquidació de l'IBI corresponent a l'any 2020 pel local que constitueix la seva seu social, situat al carrer Pallars 189-191 de Barcelona.

10. [Sentència 351/2026](#), de 23 de març, de la Secció Quarta de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria relativa al **còmput del termini de prescripció de reintegraments de subvencions** i reiteració de la doctrina sobre la interpretació de l'article 39 de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions.

La Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, resol:

- D'una banda, estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat pel Govern de Cantàbria contra la sentència d'1 de setembre de 2022 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria, que anul·la i deixa sense efecte.
- De l'altra, en conseqüència, estimar el recurs contenciós administratiu interposat pel Centro de Formación Ocupacional y Gestión Villa, SL contra l'acord del Consell de Govern de Cantàbria pel qual es va ordenar la revocació parcial i el reintegrament per import de 35.500 euros, en relació amb la subvenció concedida a l'empara de l'Ordre HAC/39/2014, de 18 de juny, per incompliment de l'article 38.1 b), c) i f) de la Llei de Cantàbria 10/2006, de 17 de juliol, de subvencions, juntament amb l'abonament dels interessos de demora meritats des de la data en què es va efectuar el pagament.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Govern de Cantàbria, el 4 de febrer de 2021, va acordar requerir a l'entitat Centro de Formación Ocupacional y Gestión Villa, SA la revocació parcial de la subvenció atorgada al seu dia a l'empara de l'Ordre HAC/20/2014, de 17 de juliol, com a conseqüència de l'incompliment de l'article 38, apartats b), c) i f) de la Llei de Cantàbria 10/2006, de 17 de juliol, de subvencions, així com el pagament de 35.500 euros més els interessos legals meritats des de la data del pagament.
- Davant aquest acord, l'entitat beneficiària va interposar recurs contenciós administratiu, que es va tramitar davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria, la qual, mitjançant sentència d'1 de setembre de 2022, va estimar el recurs en considerar que havia prescrit el dret de l'Administració concedent de la subvenció, en haver transcorregut més de quatre anys des de la data de presentació de la documentació justificativa de la subvenció (16 de desembre de 2019) fins a la data de notificació de l'acord de revocació definitiva i parcial.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta sentència, la representació processal del Govern de Cantàbria va interposar recurs de cassació.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 19 de juny de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu consisteix a determinar «si l'article 39.2 a) de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, permet considerar, a l'efecte de la interrupció de la prescripció, el major o menor lapse de temps entre la data de la justificació presentada pel beneficiari de la subvenció i la data del requeriment d'esmena i complement de la documentació».
 - Identificar com a normes jurídiques objecte d'interpretació els articles 3.1 b), 14.1 b) i c), 30.1 i 2, 32.1 i 39.3 de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions, sense perjudici de la interpretació d'altres normes si així ho exigís el debat del procediment.

La sentència resol la qüestió plantejada i, després d'analitzar els arguments jurídics de les parts i interpretar els preceptes esmentats, i remetent-se a la STS 1596/2025, fixa la doctrina següent:

«L'article 39.3 a) de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions s'ha d'interpretar en el sentit que no es pot supeditar l'eficàcia dels actes que interrompen la prescripció del dret de l'Administració a exigir o liquidar el reintegrament d'una subvenció al compliment de requisits no previstos a la llei. La major o menor proximitat temporal entre la presentació de la justificació pel beneficiari (moment inicial del termini de prescripció) i la data del requeriment d'esmena manca de rellevància, sempre que aquest requeriment es produeixi dins del termini de quatre anys que, conforme a l'article 39.1 de la mateixa llei, determina la prescripció del dret de l'Administració».

Aplicant aquesta doctrina al cas concret, i d'acord amb els fets, la sentència estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat pel Govern de Cantàbria contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria d'1 de setembre de 2022.

11. [Sentència 388/2026](#) , de 26 de març, de la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, d'inadmissió de la demanda per error judicial i fixació del concepte d'error judicial.

La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem acorda no admetre a tràmit la demanda d'error judicial presentada per la representació processal de la Sra. Alicia contra la sentència número 226/2025, de 21 de març, dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 d'Almeria, en el procediment abreujat núm. 76/2024, per no haver esgotat prèviament la via judicial ni haver presentat un incident de nul·litat d'actuacions

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La Sra. Alicia va presentar una reclamació per responsabilitat patrimonial contra l'Ajuntament de Vera (Almeria), que va ser desestimada expressament, en considerar aquest ajuntament que no concorria el requisit essencial de la relació de causalitat entre el fet causant i el dany produït.

El fet causant va consistir en una caiguda de la interessada mentre baixava l'escala d'un faristol de fusta situat al primer graó de les escales de l'edifici municipal, que li va causar un dany a la zona del tòrax. Al·lega responsabilitat patrimonial per mal funcionament de l'Administració, per no tenir les escales en condicions òptimes.

- Davant aquesta resolució desestimatòria, la representació processal de la Sra. Alicia va interposar recurs contenciós administratiu, que va correspondre i es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 1 d'Almeria, el qual va dictar sentència desestimatòria en data 21 de març de 2025, en considerar que no s'ha provat una relació causal entre el sinistre i el funcionament normal o anormal del servei públic.
- El 25 de juny de 2025, la representació processal de la Sra. Alicia va presentar escrit sol·licitant a la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem que es tingués per iniciat el procés d'error judicial respecte de la sentència de 21 de març de 2025 del Jutjat Contenciós Administratiu número 1 d'Almeria i que, prèvia la tramitació corresponent, es dictés sentència estimant la reclamació patrimonial i declarant que la resolució havia incorregut en error judicial.
- L'Advocacia de l'Estat i el Ministeri Fiscal, després d'exposar la doctrina sobre l'error judicial, sol·liciten la inadmissió a tràmit de la sol·licitud, atès que no s'ha esgotat prèviament la via judicial.

La sentència resol en el sentit de declarar la inadmissió a tràmit de la sol·licitud d'error judicial com a conseqüència de no haver esgotat prèviament els recursos corresponents i, en aquest sentit, assenyala:

«La nostra doctrina reiterada en relació amb l'exigència processal d'esgotar els recursos pertinents contra les sentències o resolucions judicials a les quals s'atribueix error, per poder acudir al procediment d'error judicial, implica que aquest procediment no es refereix a qualsevol recurs improcedent, sinó a aquells previstos en l'ordenament per combatre la decisió. A aquest efecte, cal reafirmar que, quan s'imputa a una resolució judicial un error d'aquesta naturalesa, se li està atribuït, en realitat, la vulneració d'un dret fonamental, de manera que aquest requisit processal —l'esgotament dels recursos— inclou també l'incident de nul·litat d'actuacions, que ha de reputar-se un remei processal idoni per obtenir la reparació de la conculcació del dret fonamental i, per tant, una exigència prèvia inexcusable abans de la reparació excepcional que suposa la declaració d'error judicial».

«Tot això sens perjudici de la singularitat (que no concorre en aquest cas) destacada en la nostra sentència núm. 717/2025, de 5 de juny (procediment d'error judicial núm. 4/2025), segons la qual la interposició d'aquest incident no és necessària després de la inadmissió del recurs de cassació, atès que l'eventual vulneració d'un dret fonamental va poder i va haver de ser al·legada en utilitzar el recurs de cassació, per la qual cosa, una vegada inadmesa, s'entén esgotada la via judicial».

Per tot això, declara la inadmissió a tràmit de la demanda d'error judicial formalitzada per la representació processal de la Sra. Alicia contra la sentència de 21 de març de 2025 dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 d'Almeria, per no haver esgotat prèviament la via judicial en no haver presentat un incident de nul·litat d'actuacions, que constitueix el mecanisme idoni en aquests casos.

TRIBUNALS SUPERIORS DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

12. [Sentència 581/2025](#), de 22 de setembre, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid. Per la qual s'estableix que **qualsevol regidor o regidora, encara que no sigui portaveu d'un grup polític, pot presentar mocions al ple corporatiu, però que només els regidors i les regidores que tinguin la condició de portaveus titulars o suplents poden replicar en les sessions plenàries ordinàries les proposicions presentades per altres grups polítics.**

La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid va estimar:

- D'una banda, el recurs d'apel·lació formulat per la representació processal de l'Ajuntament de Morata de Tajuña (Madrid) contra la sentència de 22 de gener de 2025 dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 5 de Madrid, en el procediment especial de protecció de drets fonamentals, revocant-la i deixant-la sense efecte.
- D'altra banda, va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu interposat pel procediment especial de protecció de drets fonamentals per la representació processal del senyor Balbino, el senyor Juan i la senyora Paulina davant l'actuació de l'alcalde president de l'Ajuntament de Morata de Tajuña durant la celebració del ple ordinari de 29 de gener de 2024, per la qual es va denegar la possibilitat d'intervenció als regidors recurrents i la denegació de l'admissió d'un prec a la regidora recurrent, declarant:
 - Vulnerat el dret constitucional de participació política establert a l'article 23.2 de la Constitució espanyola, en denegar al regidor senyor Balbino la presentació d'una moció del Grup Municipal Socialista per «instar la Comunitat de Madrid a prestar el servei d'atenció sanitària que mereixen els ciutadans».
 - I desestima la demanda i declara que no va existir vulneració del dret constitucional de participació política consagrat a l'article 23.1 de la Constitució espanyola, en denegar la possibilitat d'intervenció al regidor senyor Juan per replicar la proposició del punt número 9 de l'ordre del dia referida a la "Moció Grup Popular Jura de Bandera Civil", ni per pronunciar-se sobre el prec formulat per la regidora senyora Paulina en la citada sessió plenària.

En definitiva, aquesta sentència:

- D'una banda, reconeix el dret de tots els regidors a presentar mocions, siguin o no portaveus dels grups polítics, ja que és una forma d'exercir el dret de participació política consagrat a l'article 23.2 de la Constitució espanyola. I, en conseqüència, qualsevol acció o actuació dirigida a prohibir o denegar aquest dret suposa una vulneració del citat dret fonamental.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Tanmateix, d'altra banda, considera que només els regidors i regidores designats com a portaveus titulars o suplents dels grups polítics poden replicar en les sessions plenàries ordinàries les proposicions presentades per altres grups polítics, ja que aquesta acció no està emparada per l'exercici del dret fonamental de participació política de l'article 23.1 de la nostra Carta Magna.

Aquesta sentència no és ferma i s'hi pot interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, en els terminis i amb els requisits establerts a la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.